

دو باخت مذکور رویدادهایی بد و تلخ بود. به این خاطر که سرخ‌ها اصلاً خوب کار نکردند و همان‌طور بازی کردند که استقلال و سایپا می‌خواستند و تلخ از این جهت که دربی تهران و حتی پیکار با تیم علی دایی معمولاً تبعات دارد و طیف تأثیر گذاری آن‌ها به رغم ادعاهای غیر واقعی سران سرخ از یک مسابقه و حتی از یکی دو ماه نیز فراتر می‌رود و اعصاب‌ها و خاطره‌ها را بر اساس نتیجه حاصله آزار و یانوازش می‌دهد.

آن قدر گل بزنند که هیچکس کمبودهای تهاجمی پرسپولیس را حس نکند و قرار داشتن این تیم در صدر جدول بهترین خطوط آتش لیگ نیز مزید بر علت شده اما سرخ‌ها همچنان نیاز به تقویت خط حمله خود دارند.

بازی‌های اخیر پرسپولیس در لیگ قهرمانان آسیا کدهای بیشتری را در ارتباط با وضعیت روحی و جسمی این تیم بعد از نتیجه‌های ضعیف فوق و نمایشی ضعیف‌تر مقابل پاریس جنوبی مشخص کرده اما اگر این تیم می‌خواهد بر خیزد و دوباره «پرسپولیس» شود (و نه آن موجود سردرگم دیدارهای اخیر) باید فقط به جلو نگاه کند و گذشته بسیار نزدیک را از یاد ببرد.

از علیپور تاریخ خواهد

در تیم پرسپولیس در طول سال پایان یافته تقریباً همگی خوب بودند و اگر جز این بود. این تیم در فاصله ۳ هفته به پایان لیگ هفدهم قهرمانی‌اش را حتمی نمی‌کرد.

با این حال در این تیم نیز دو نفر از بقیه شاخص‌تر بودند. یکی علی علیپور که با زدن ۱۸ گل کاری کرد که غیبت «مهدی طارمی» کوچ کرده به لیگ قطر به چشم نخورد و دیگری محسن ربیع‌خواه که انواع انتقادات نه چندان منطقی را شنید و باز هم کم‌نیاورد و هر چه داشت برای بهروزی این تیم به کار گرفت.

در حالی که علیپور نیز در پروسه گلزنی‌هایش دچار توقف‌هایی یکی دو هفته ای می‌شد اما هیچ‌کس به او ایرادی نمی‌گرفت ولی کافی بود در یک مسابقه گلی در دروازه سرخ‌ها برآید که ۲۰ ضربه مانده به ضربه نهایی و حتی یک دقیقه قبل از گلزنی تیم حریف توپ از چندمتری ربیع‌خواه عبور کرده باشد تا دنیا را بر سرش آوار کنند و بگویند او در این تیم بازی می‌کند فقط به این خاطر که برانکو او را به اندازه پسرش دوست دارد. (که البته ندارد!)

ربیع‌خواه فقط یک کار غلط در سال ۱۳۹۶ انجام داد و آن هنگامی بود که در اوایل اسفند شخصاً از برانکو خواست در یکی دو بازی او را روی نیمکت بنشانند تا اعتراض‌ها به تیم کم شود و پرسپولیس بهتر کار کند. کار درست تیم این بود که ربیع‌خواه همچنان در ترکیب تیم جان فشانی کند و ایوانکوویچ هم پای ایده‌هایش بماند تا این جوان سختکوش تسلیم موجی نشود که شاید خاص آن قصد لطمه به پرسپولیس را داشتند و نه فقط ضعیف نشان دادن ربیع‌خواه را برای هریک از گل‌هایی که علیپور می‌زند. بازیکنان «کارگر» این تیم باید جان‌فشانی‌ها کنند و ربیع‌خواه و کامیابی‌نیا دهها زمینه را فراهم و ماهینی و امیری صدها راه نرفته را طی کنند تا سرانجام تور دروازه حریفان توسط «علیپور»‌ها بلرزد و و ندیدن این امر و کوبیدن ربیع‌خواه نادیده گرفتن سیستم فنی درستی است که کادر فنی ماهر پرسپولیس برای این تیم تنظیم و پیاده می‌کنند و به واقع ناموفق خواندن مربی و بازیکنانی است که یکی از یکطرفه‌ترین قهرمانی‌ها را در تاریخ برگزاری لیگ‌ها در فوتبال ایران رقم زده‌اند.

علیپور البته بیشترین ارتقای فنی را از مربیان سرخ‌ها در سال رو به اتمام داشت اما او هم مثل بقیه این توان و شهامت را نداشت که در پست‌های متفاوت مدافع چپ هافبک وسط و دفاع وسط بازی کند و سرش را جلوی توپ بگذارد تا آسیبی به تیم نرسد به واقع فقط ربیع‌خواه صبور و مقاوم بود که حاضر شد بدترین انتقادها را بشنود اما حرف نزنند و خودش شود تا تیمش مطرح‌تر گردد.